

Да живеем като възкръснали

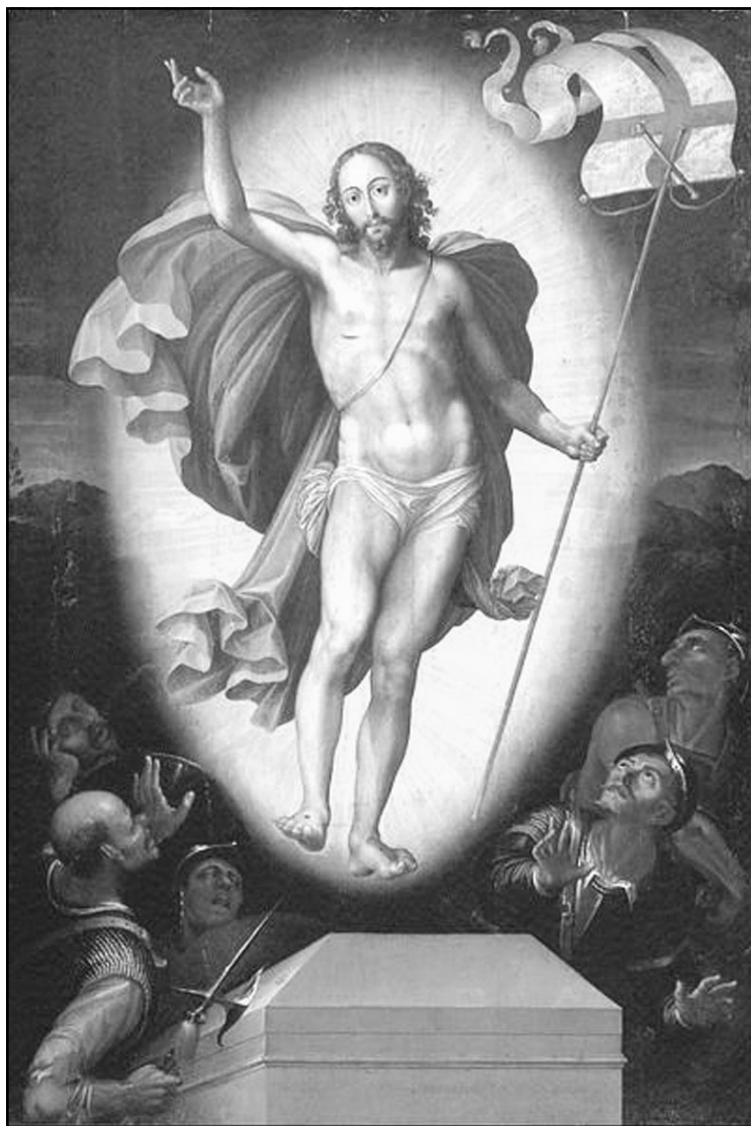
† Петко ХРИСТОВ,
Никополски епископ

Скъпи братя и сестри,
От Евангелието знаем, че Възкресението на Исус става в първия ден на седмицата, което ще рече в неделя, която за нас е Ден Господен. Този първи ден на седмицата ни препраща към този на Сътворението на света, за който четем в книгата Битие. В оня ден Бог предприе да направи нещо ново. Подобно нещо се случва и в деня на Възкресение. Всемогщият Бог реши да направи от човешките нови създания, като ни освободи от робството на греха. Както всички знаем, Възкресението на Исус е Неговото преминаване от смъртта към живота. Това го учим от катехизиса и всяка година ни се повтаря отново и отново. Обаче голям е рискът да остане само като интелектуално знание.

Всеки може да се запита - какво е Той в моя живот?

Дали наистина сме усетили това присъствие на Възкръсналия Исус, което да ни накара да преминем от съмнение към вяра? Когато сме изпитали срещата с Възкръсналия Исус, нищо повече не може да бъде същото както преди. Мнозина са тези, които могат да кажат: „Той промени моя живот.“ И

На стр. 8

Художник Алонсо Лопес де Ерепа

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8)

Послание на папа Франциск за XXX световен ден на младежта, 29 март 2015 г.

Скъпи млади приятели,
Ние продължаваме нашето духовно поклонение към Краков, където през юли 2016 година ще се състои следващата международна среща за Световния ден на младежта. Като водач в нашето пътуване избрахме евангелските блаженства. Миналата година размишлявахме върху блаженството на бедните духом в контекста на проповедта на планината. Заедно открихме революционното значение на блаженствата и силния призив на Исус смело да се впуснем във вълнуващото търсене на щастието. Тази година ние ще размишляваме върху шестото

блаженство: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт 5, 8).

1. Желанието за щастие

Думата блажен (щастлив) се споменава девет пъти в тази първа голяма проповед на Исус (виж Мт. 5, 1-12). Тя е като припев, който ни припомня призива на Господ да изменим с Него един път, който въпреки множеството предизвикателства е пътят на истинското щастие.

Да, скъпи младежи, търсенето на щастието е общо за всички хора във всички времена и във всички възрасти. Бог

На стр. 2

Света Тереза стъпи на българска земя

Тази година се навършват 500 г. от рождението на голямата кармилска светица, мистичка, основателка на манастири и църковноучителка Тереза Авилска.

Ние, от мирския орден на Кармил, отдавна се готвихме за тази годишнина, запознавайки се с произведенията на светицата. Нейната автобиография например четяхме и обсъждахме на нашите срещи още в процеса на превеждането ѝ. Всички бяхме много впечатлени от личността на светицата. Затова за нас беше голяма радост да научим, че отец Сръчко Римац е уредил да гостува тук, в София, една от най-ценните реликви

на нетленното ѝ тяло. Това се случи от 10 до 13 март при братята кармилитани в черквата „Свети Франциск“ и при сестрите кармилитки в техния манастир „Свети Дух“. Тези дни се превърнаха в незабравими празници - истинско пиршество на духа!

Беше организирана програма за отдаване почит на реликвата: имаше тържествени литургии в съслужение на много свещеници, обожаване на Пресветото причастие, Кръстен път с мисли на света Тереза, броеница с музика и размишления, бдени с музика и мисли на светицата, литургия

На стр. 2

Посещение на мощите на светицата

Скъпи братя и сестри!
Днес сме дошли в тази черква („Свети Франциск“ - б. р.), за да отдадем почит на мощите на света Тереза Авилска по случай петстотин години от рождението ѝ. Тези мощи се намират в черквата „Санта Мария дела скала“ в Рим и по повод на големия юбилей - 500 години от рождението ѝ - обикалят манастирите, където живеят нейните дъщери и синове, кармилитки и кармилитани. Тези мощи на нетленното стъпало на света Тереза са обиколили манастирите в различни страни, а сега са тук, в България. Това е голяма радост за Кармила в България, за отците кармилитани, сестрите кармилитки, братята и сестрите от кармилския мирс-

ки орден - че е дошла майка Тереза, майката основателка и реформаторка на кармилския орден. Не само че е дошло стъпалото на света Тереза, но тя сама е дошла тук. Тя е присъстваща тук, между нас.

Преди осемдесет години Кармилът дойде в България и много пъти сте слушали за света Тереза. Празникът на света Тереза е отбелязван тържествено; много проповеди, беседи за живота и учението на светицата са изнесени тук, в София, но сега тя е пристигнала и със своето тяло, нетленното стъпало е тук, между нас. Нейното тяло вече 433 години е нетленно и ние днес му отдаваме почит. Когато отда-

На стр. 7

В помощ на Църквата

За дяконството от собствен опит

Вторият ватикански събор отвори широко вратите на Църквата с много нови перспективи за пастирска работа сред вярващите в енориите. Една от тях е и постоянно оставащият женен дякон. По енориите има много дейни миряни. Едно добро християнско семейство би могло да се посвети на Бог. Ако съпругът иска да стане дякон и съпругата изкаже съгласието си пред епископа, тогава съпругът изкарва богословски курс - обучение по някои въпроси, необходими за работата на дякона с вярващите в енорията. И когато владиката види, че кандидатът е вече добре подготвен и е морално достоен, насрочва ден за неговото ръкополагане за дякон.

Има и друга възможност - за вдовец, който не иска да влиза в нов брак, а децата му вече са се уредили в живота, т.е. са самостоятелни, то бащата е свободен да се посвети на Бог чрез дяконството.

Такъв е и моят случай. След смъртта на съпругата ми, а тримата ми синове бяха вече с професии и собствени семейства, Църквата ме изпрати в България да разпространявам Марииния легион по енориите - като пастирска помощ за свещениците. Попознах енории, свещеници и миряни и почувствах в себе си сили, вече на 68 години, да се представя на епископ Петко Христов в Русе за дяконство, след като в Австрия бях минал всички подготовки и имах 37-годишна практика в пастирската дейност като мирянин на църковна служба.

Измина повече от година от онзи съботен ден, когато владиката положи ръце върху мен и Свети Дух ме дари със сили за дейност. Беше ми поверена една малка енория. В село Гостиля живеят банатчани, потомци на чипровци, които след 300 години изгнание се връщат в България след Освобождението и се заселват в няколко села. Едно от тях е Гостиля. От 600 банатчани са останали около 150. Някои техни потомци живеят и работят по градовете. През лятото и за празници те и децата им идват в селото при възрастните си родители.

Банатчани пазят традициите си и се събират по различни поводи. Аз като дякон се старая да бъда част от тях и да помагам с каквото мога. Живея в малка стара банатска къща, но повечето време съм сред хората. Всички вече ме познават. И аз познавам вече почти всички. Правим излети - особено с младите, дошли лятото на село, и организираме заедно службите в черквата. От градинките получаваме цветя за черквата и заедно кичим олтарите. Все повече хора идват в храма.

Един благороден католик ни помогна, като изпрати

свои работници, материали, скеле и обновихме за месец и половина черквата отвън. А вътре това той направи преди три години. С негова помощ стана ремонтът на фасадата и на покрива на енорийския дом, в който от много години никой не беше влизал. С общи сили ще обновим сградата и отвътре, за да се провеждат в нея енорийски дейности.

Успявам да откривам все повече деца и възрастни за кръщение, първо причастие и миропомоление. Това е енория, в която няма постоянно свещеник от 1984 г. Сега тя опитва да се събуди и да се обнови духовно, социално и обществено.

Това можете и вие да вършите, мъже по енориите, може би по-млади от мене, ако с вяра и любов пожелаете да се представите за дякони на нашите владици. И дейността ви в Църквата ще бъде благодат и благослов за цялото ви семейство. В Австрия работих в епархия с още 80 женени дякони, водещи енории, а тук съм още сам... Приемете Божия зов, за да бъдете като дякони пастирска помощ за Църквата ни.

Владко ТОМИЧ, дякон

Няма да ви оставя сиращи

Казвам се Марчин Йежи Грец. Роден съм на 17 септември 1977 г. в град Тихи, Полша, в католическо семейство. Бях на 3 години, когато с моите родители и двамата ми братя се преместихме в Краков. Там нашето семейство принадлежеше към енорията на отците възкресенци. В тази енория получих първото си причастие и бях министрант. Завърших средното си образование в техникум по електроника. През 1997 г. постъпих в Ордена на Малките братя капуцини - провинция Краков. Там през 1998 г. положих първите си обети, а през 2003-та - вечните. През 2004 г. бях ръкоположен за свещеник. Междувременно завърших висшето си образование по богословие към Висшата духовна семинария на капуцините в Краков. Магистратурата ми беше на тема „Писмото до Диогнет като апология на християнството“.

След ръкополагането ми служих в енория „Свети Августин“ във Вроцлав. Година след това се върнах в Краков, където работих в младежки францискански център. Там водих духовни упражнения и помагах на младежи да израснат в духовно звание. По това време участвах и в органи-

зирането на младежките срещи в град Волчин.

От август 2013 г. съм в България и служа в енория „Свети Йосиф“ в София.

Тук освен пастирската работа се грижа и за общностите Трети францискански орден, Францисканска група Тау, Неокатекуменална общност. Преподавам вероучение в полското училище, със сестрите на Майка Тереза посещавам болни в болницата и затворници в Софийския затвор (от тях трима подготвяме за кръщение). От миналата година съм отговорник на Младежкия фестивал в Белозем.

Благодарейки на Бог, че мога да бъда тук, благодаря и на всички българи, които ме приемат сърдечно.

Света Тереза стъпи на българска земя

От стр. 1

и акатист при изпращането на реликвата...

И черквата, и манастирът бяха пълни с хора. Имаше много гости и от други градове. Всички искаха да се поклонят и докоснат до реликвата. В програмата бе включено и представяне на дългоочакваната „Книга за моя живот“. Това се осъществи на 11 март в Духовния център „Йоан XXIII“. И тук залата едва побра желаещите да присъстват на съ-

битието. Книгата бе представена от преводача й Константин Димитров. Интерес предизвика коментарът на отец Сречко, който спомена, че светицата е жива в своето прославено тяло и е при нас, както и изказванията на издателите и участниците в допълнителните материали към текста на света Тереза. Присъстваха много гости, между които посланиците на Испания и Хърватия. Последва продажба на книги и икони, скромен коктейл и сърдечно братско общуване...

Скъпа света Тереза, толкова сме ти благодарни, че дойде сред нас!

Ти нагледно ни показваш колко чуден е Бог в Своите светци!

Толкова невероятна жена си - едновременно смирена и силна, всеотдайна в молитвата, мъдра, решителна и толкова актуална!

Твоят живот е достоен за подражание и ние ще вървим в твоите стъпки!

Нели ГАНЧЕВА

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

2 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1497)
април 2015 г.

От стр. 1

е заложил в сърцето на всяка жена и на всеки мъж неутоимо желание за щастие и пълнота. Не усещате ли, че вашите сърца са неспокойни и в постоянно търсене на едно благо, което би могло да утоли вашата жажда за безкрайност?

Първите глави на книгата Битие ни представят великолепно блаженство, към което сме призвани и което се състои в съвършеното общение с Бог, с останалите хора, с природата, с нас самите. Свободният достъп до Бог, възможността да го видим, да сме близо до Него бяха част от Божия план за хората още от самото начало и правеха божествената светлина да освети човешките взаимоотношения с истина и прозрачност. В това състояние на първородна чистота маските не съществуват, нито заобикалките, нито имаше причини да се крием едни от други. Всичко беше ясно и чисто.

Когато мъжът и жената се поддадоха на изкушението и скъсах връзките на доверие и общение с Бог, грехът влезе в човешката история (виж Бит.

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8)

3). Последниците веднага се проявиха, включително и в отношението към себе си, във взаимоотношенията между хората или със самата природа. И бяха наистина драматични! Първичната чистота се изгуби. От този момент прекият достъп до Божието присъствие не беше вече възможен. Мъжът и жената трябваше да покрият своята голота. Лишени от светлината, която идваше от Господ, те виждаха всичко около себе си превратно. Вътрешният компас, който ги водеше в търсене на щастие, загуби своята отправна точка, а желанието за власт, богатство, удоволствия - на каквато и да е цена - ги завлече в бездната на скръбта и терзанията.

В псалмите откриваме вика на хората откън душа, отправен към Бог: „Кой ще ни пока-

же добрини? Яви ни светлината на лицето Си, Господи“ (Пс. 4, 7). Отец в Своята безкрайна доброта отговори на тази молба, изпращайки Своя син. В Исус Бог прие човешки облик. Чрез Неговото възплъщение, живот, смърт и възкресение Той изкупи нашия грях и разкри пред нас нови немислими дотогава хоризонти.

И така в Христос, скъпи млади хора, се намира пълното изпълнение на вашите мечти за доброта и щастие. Само Той може да удовлетвори вашите очаквания, толкова пъти разочаровани от светските обещания. Както казваше свети Йоан-Павел II: „Той е красотата, която толкова ви привлича; Той е Този, Който ви изпълва с тази жажда за пълнота, която не ви позволява да привикнете с компромисите; пак Той ви подтиква да отхвърли-

те маските и фалшивия живот; пак Той чете в сърцата ви най-съкровените решения, които другите биха искали да задушат. Именно Исус поражда у вас желанието да направите нещо велико във вашия живот.“ (Молитвено бдение, Тор Вергата, 19 август 2000 г.)

2. Блажени чистите по сърце...

Сега нека се опитаме да разберем защо това блаженство преминава през чистотата на сърцето. Преди всичко трябва да разберем библейския смисъл на думата сърце. В юдейската култура сърцето е центърът на чувствата, мислите и намеренията на човешката личност. Ако Библията ни учи, че Бог не гледа лицето, а сърцето (виж 1 Цар. 16, 7), ние можем също да кажем, че виж-

На стр. 9

Предлагаме на вниманието ви текста на лекцията, изнесена от проф. Владимир Градев в рамките на четвъртата годишна конференция на Националния съвет на религиозните общности в България (НСРОБ), проведена от 10 до 12 октомври в Банско. Темата на конференцията бе „Ценности, парадигми и предизвикателства в междурелигиозните отношения“, като бе предвиден и панел с участие на младежи от различните деноминации, засягащ междурелигиозния диалог в интернет пространството, където католическата страна участва с интерактивната презентация на дякон Мартин Дулчев. Освен традиционните шест вероизповедания - православно, мюсюлманско, протестантско, еврейско, арменско и католическо, към работата на конференцията се присъединиха: БАН (Институт за изследване на обществата и знанието), Богословският факултет на СУ „Свети Климент Охридски“, ЮЗУ „Неофит Рилски“, Унiversитетът по библиотечнознание и информационни технологии и фондацията „Конрад Аденауер“.

(Продължава от бр. 3)

Намаляването на човешкото страдание е стандартът, според който либералното демократично общество измерва всяка религия.

Няма църкви, синагоги, пагоди в Саудитска Арабия - всички други религии освен исляма са забранени в тази страна. Съвременно саудитските фондации активно строят джамии и щедро финансират дейността на ислямските общности в Европа. Ала има толерантност само там, където има взаимно зачитане. Защо? Защото справедливостта - без която човечеството куцука и моралният ред на обществото се разпада - има един основен принцип: равенството. Кратко и ясно. Следва значи и при отношенията между религиите да се прилага принципът на справедливостта, т.е. на равенството и реципрочността, тъй както е в юридическите конвенции, митническите договорености, търговията и обмена, мачовете с разменено гостуване и пр. Този принцип трябва да се упражнява sine ira et odio (без яд и злоба). Конкретно той изисква - ако бъде отнесен към съвременната ситуация - в страните от Европейския съюз да могат да се регистрират чужди ислямски фондации и местните мюсюлмански общности да получават външно финансиране, при условие че другите религиозни общности в съответните държави могат да се ползват със същите права.

Несъмнено може и трябва да сме приятели с онези мюсюлмани, които се стремят да пречистват своята религия от принудата и насилието, ала по всичко личи, че шансовете за толерантен ислям - поне в Арабския свят, все повече намаляват. Нека помним, „че само с копнеж и очакване не се постига нищо и трябва да направим нещо друго, за да удовлетворим изискванията на деня“, но и нека не забравяме, че действително ни лесно могат да се върнат като камъни в собствената ни градина.

10. Краят на апартейда в Южна Африка дойде без кръвопролития, без погроми и линчвания, а със започналите след освобождаването на Нелсън Мандела през 1990 г. дълги преговори, които доведоха до всеобщи избори през 1994 г. и нова конституция на ЮАР през 1996 г. В резултат на този процес след взимането на властта от черното мнозинство не само че нямаше - както всич-

убеждение, че тъкмо те са избраният Божи народ, бе довело в немалка степен до трагедията на апартейда. При това революцията в Южна Африка за разлика от много модерни законодателства, където Бог не е споменат в конституцията, положи религиозните ценности (покаяние, обръщане помирение) в основата на демократичния суверенитет, докато Френската и болшевишката революция искаха да наложат властта на народа посредством унищожаването на религиозния авторитет на свещената власт.

Думите на покаяние и помирение не останаха само в конс-

ода на апартейда, като особено бе, че амнистията не беше автоматична, безусловна и всеобща, а строго индивидуална. Условие за нейното получаване бе извършителят на политически престъпления да ги разкаже публично и изцяло. Изповяданата и разказана на висок глас лична истина, а не юридически доказаната истина бе същинската цел на комисията. Работата на комисията се основаваше на християнското разбиране, че и палачът е жертва, но той може да се освободи от пена на своето злодеяние единствено след като сам го осъзнае и изповяда - условие

за възмездяване на пострадалите. Тук не става значи дума за лично покаяние и искане на прошка в тайната на изповяданата, а за една публична сцена, в която погледите и гласовете на палачи и жертви се преплитат - извършителите, говорейки пред всички, сами искат прошка, слушайте потърпевшите за преживените страдания. Така черни и бели, жертви и палачи, „освободени“ от миналото можели да кажат накрая: „Сега сърцата ни са в мир“.

Именно тази публична сцена прави възможно помирението, и то не със загърбването или забравянето на престъпленията, а чрез изповядване и спонтанно разкайване за тях. Тя дава възможност да вземат връх онези чувства - покаяние, жалост, състрадание, които позволяват преодоляването на фаталния антагонизъм и създават условия жертвата да се помири с палача и справедливостта да се съчетае с милосърдието, за да проблесне през сълезите на палачи и жертви дъгата на помирението.

На заседанията не говорели само засегнатите. По своя воля идват да свидетелстват и служили в армията бели младежи, експлоатирали системата на апартейда предприемачи, журналисти, които я защитавали в медиите, свещенослужители, които нямали съзнанието или смелостта да я заклеймят. Всички разказват за своето поведение, за своите действия и бездействия в годините на апартейда. Така общата памет става основа на наистина уникалния, без аналог в световната история процес на установяване на граждански мир и демокрация в Южна Африка.

Със своята работа Комисията за истина и помирение успя да прокара мост между миналото на разделението и омразата и бъдещето на общността. Да, именно тя създаде новата южноафриканска нация като „Божи народ на дъгата“ според приетата от всички формула на Туту. В Библията дъгата - това явяващо се след буря чудесно небесно явление, е Божи знак, че след потопа и крушението човечеството е спасено, заветът между Бог и хората е възобновен и изобщо връзката между небето и земята е отново установена, щом е налице помирението и доверието между раси, общности, личности.

Проф. Владимир ГРАДЕВ

Накарай ги да влязат!

ки се бояха и мнозина предричаха - „кървава баня“, а нещо повече, волята на бялото малцинство бе зачетена и интересите му реално съхранени.

Политическото чудо - договореният край на апартейда - веднага бе последвано от още по-голямо етично чудо - помириенето между враждуващите страни, което съвсем не остана само лозунг. То действително се случи, то стана факт благодарение на успешното съчетаване на политическата рационалност и прагматика с висшите трансцендентни идеали на справедливостта, покаянието и прошката.

Днешна Южна Африка се роди както благодарение на политическия гений на Мандела и Де Клерк, които ръководеха преговорния процес, така и на религиозния и морален гений на Дезмънд Туту, чернокожия английски архиепископ на Кейптаун, който в най-голяма степен изобрети новата Южна Африка, като я основа на националното помирение. Туту спечели Мандела и Де Клерк за своята визия и те успешно съчетаха неговото етично и религиозно схващане за помирението с политическия прагматизъм и юридическата легитимност на процеса, за да постигнат това изключително нещо в политиката - преноса на властта от имащите я към желаещите я.

Истински пастир, Туту бе дълбоко убеден, че корените на демокрацията са в стремежа към справедливост и равенството на всички хора пред Бог, на които учи християнството. На тази основа той си постави за цел да обедини дълбоко разделеното население на ЮАР по християнския модел на обхващащата всички общност, като помирението залегна в основата на новия „общ закон“.

По предложение на Туту новоприетата конституция започва с покаяние, което признава неправдите на миналото и отправя призив за изцеление на миналите разделения, за да помоли след това Бог да покровителства целия народ. Така конституцията не само припомня, че Южноафриканската република е основана от бурите калвинисти, но и че и тяхното

титутацията. Туту прозря, че помирението е сложен, мъчителен процес на осъзнаване и морално пречистване. То става реалност едва когато враждуващите се срещнат лице в лице и жертвите и палачите успеят взаимно да възстановят своето достойнство. Архиепископът съвсем не е наивен, добре знае колко трудно в действителност е това, защото процесът на помирение изисква реформиране не на институциите, а на сърцата. Затова цята основа не на политическия компромис и юридическата рационалност, а на Новия завет, който учи, че и престъпниците, и злодеите могат да се върнат към справедливостта и общото благо чрез етично-религиозното действие на обръщане и покаяние, което единствено може да „метаболизира“ сторените злини и неправди в истина и помирение.

Туту знаеше, че само пълното познаване на миналото може да изцели настоящето и да направи възможно бъдещето. Затова по негово предложение бе създадена Комисия за истина и помирение (Truth and Reconciliation Commission), която той оглави. Комисията работи в периода 1995-1998 г. Тя имаше право да амнистира всички извършителите на политически престъпления през пери-

ода на апартейда, като особено бе, че амнистията не беше автоматична, безусловна и всеобща, а строго индивидуална. Условие за нейното получаване бе извършителят на политически престъпления да ги разкаже публично и изцяло. Изповяданата и разказана на висок глас лична истина, а не юридически доказаната истина бе същинската цел на комисията. Работата на комисията се основаваше на християнското разбиране, че и палачът е жертва, но той може да се освободи от пена на своето злодеяние единствено след като сам го осъзнае и изповяда - условие

за помирението с Бог и общността.

Тази амнистия не е амнезия. Тъкмо обратното, неин двигател е императивът да се узнае миналото, да се признае стореното. За целта палачите трябва да говорят в присъствието на жертвите, които също имат право да вземат думата и да разкажат за мъченията и страданията. Не се изисква самите жертви да простят, защото Туту ясно съзнава, че „морализиращото“ искане на прошка не само че не прибавя нищо към истината, а само допълнително измъчва жертвите, които трябва да решат дали да я дадат или откажат.

За годините на своята работа комисията разгледа повече от 7000 молби за амнистия от извършители на политически престъпления, като са свидетелствали 22 000 жертви. Публичните изслушвания обикновено започвали спонтанно с молитви и религиозни химни, без това специално да се изисква от закона. След извършителите жертвите и техните семейства също разказвали за преживяното. Накрая потърпевшите най-често прощават, без никой да иска това от тях, и се помиряват с довчерашните си мъчители. Те от своя страна предприемат доброволно действия

2015 - година на монашеските ордени

Йезуитите - най-големият орден

Кратка хронология

15 август 1534 г. - под ръководството на Игнасио де Лойола (Игнатий от Лойола, 1491-1556) седем побратими основават в Париж, Франция, Обществото на Исус - йезуити, полагаат обети и решават да заминат на поклонение в Йерусалим и там да се отдадат на душепастирство. Планът се осуетява.

1537 г. - групата посещава в Рим папа Павел III (1534-1549) и се поставя на негово разположение.

27 септември 1540 г. - папа Павел III признава ордена.

1547 г. - ръководителят Игнасио забранява основаването на подобен орден само от жени; въпреки това английчан-

ката Мери Уард основава през 1609 г. Общността на английските госпожици, която по-късно е обособена като Конгрегация на Исус. През 2003 г. тя е призната от папа Йоан-Павел II (1978-2005) като секция към йезуитския орден.

XVI-XVII в. - йезуитският орден неудържимо се разраства. Израстват високообразовани проповедници, душепастири и влиятелни изповедници. Има успешни мисионери в Азия и Латинска Америка, създава и елитни учебни заведения - университети, лицей, семинарии, пръснати по цял свят.

XVII-XVIII в. - голямата популярност на ордена не се нрави на държавни ръководители

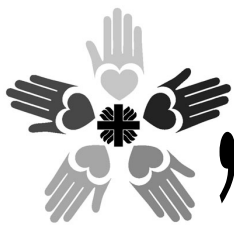
и на някои духовници. Появяват се слухове и завист заради „прекомерната“ мощ на ордена.

21 юли 1773 г. - под политически и църковен натиск папа Климент XIV (1769-1774) забранява йезуитския орден.

7 август 1814 г. - папа Пий VII (1800-1823) премахва забраната и отново разрешава ордена.

Днес йезуитският орден е най-големият орден на Католическата църква. Разполага с над 17 хиляди духовници, служещи по цял свят. Най-високо признание за ордена е изборът на папа Франциск - първи папа йезуит в Католическата църква.

Петър КОЧУМОВ

„Каритас“ - едно човешко семейство

Международна среща на „Каритас“ в Мостар

От 2 до 4 март 2015 г. в Мостар, Босна и Херцеговина, се състоя среща, свързана с развитието на енорийската „Каритас“ и насърчаване на доброволчеството, под наслов „Енорийската „Каритас“ - идентичност и практика“. На срещата участваха свещеници от Словения, Хърватия, Босна и Херцеговина, Сърбия, Черна гора, Албания и България, изпълнителните директори на съответните национални „Каритас“ и националните координатори за развитие на енорийската „Каритас“. България бе представена от отец Михал Шлахцяк („Каритас“ - Бургас), отец Христо Табаков („Каритас Витания“ - енория с. Житница), моя милост („Каритас“ - София), Емануил Паташев - генерален секретар на „Каритас“ - България, и Александра Ичева - национален координатор („Каритас“ - България).

Поздрав, молитва и встъпително слово произнесе монс. Франьо Комарица, епископ на град Бана Лука и президент на „Каритас“ - Босна и Херцеговина. Следваха изказвания на изпълнителния директор на „Каритас“ - Босна и Херцеговина, монс. Босилко Раич и отец Мирко Шимич - изпълнителен директор на диоцезалната „Каритас“ на Върхбосна.

Ето и някои цитати от беседата на отец Мирко, които ми направиха впечатление с прямотата си: „Каритас“ не е „Социални грижи“; „Каритас“ не е сдружение на доброволци; „Каритас“ не е раздаване на помощи и лекарства; „Каритас“ не е неправителствена организация, а е неправителствената организация на Католическата църква; „Каритас“ е създател на добри практики; „Каритас“ има педагогическа роля; организацията е изразител на дело на социалното учение на Църквата; „Каритас“ трябва да анимира общността към каритативност; „Каритас“ трябва да стига до отделния конкретен човек, не до бройка от обслужени; „Каритас“ трябва да работи заедно със сходни благотворителни организации и да си сътрудничи с местната власт и общинските служби.

Енористът е лидер на енорийската „Каритас“ и неин мениджър. След енориста идват енорийският координатор и на трето място - доброволците, които се включват в различните инициативи. Главната роля на енорийската „Каритас“ във възпитателната ѝ дейност е да говори на дело за Божията любов. „Каритас“ трябва да е отворена и достъпна за всеки.

Както „вярата без дела е мъртва“, така и енорийската „Каритас“ без конкретни благотворителни акции е мъртва

(ако само посочва и теоретизира проблема). Трябват конкретни отговори на конкретни проблеми, посещение на болните („Гладен бях и ме нахранихте... болен и посетихте“).

Първото необходимо условие, за да има енорийска „Каритас“, е епархийният епископ, епархийният офис на „Каритас“ и енорийският свещеник да са съгласни да се учреди и развие енорийска „Каритас“. Само едно от звената да не е съгласно, нищо не се получава. Енористът например, ако не желае да развие тази дейност, дори епископът да му нареди, пак няма да стане. Много важно е да има хора, които да подкрепят енориста в тази дейност, да застанат зад него.

„Каритас“ е видим знак на Католическата църква и показва, че обичаме народа си, че искаме да помогнем. Енорийският свещеник (като отец) е този, който умее да се грижи за децата си, така че ангажирането в каритативната дейност е жизненоважно.

Следват цитати от лекцията на отец Матей Кобал - изпълнителен директор на „Каритас“ - град Копър, Словения: „Каритас е пастирски инструмент на Църквата, но и нещо повече от това“; „Каритас“ работи, организира благотворителността „от името на Църквата“; „Каритас“ не е само фасада на Църквата, но и нейна ръка, око“; „Каритас“ разширява границата на Църквата, понеже има допир до хората извън нея. Тя не е само институция на Църквата. Тя е един от трите стълба на Църквата (заедно с тайнствата и катехизиса). „Каритас“ ни помага да реагираме така, както Исус би реагирал на наше място. На въпроса „Какво е енория?“, отец Кобал отговаря: „Общност на любовта“, където се живее взаимната любов и така тази любов се разпространява по целия свят.

Нашето действие е отговор на Божията любов (Който ни обикна пръв). То е плод на личното ни приемане на обичта Божия. Нашата благотворителност няма за цел обръщането в католическата вяра на другите (не е прозелитизъм).

И последните цитати ще бъдат от беседата на отец Богдан Видимир, също от диоцеза на гр. Копър, озаглавена „Седем принципа на социалното учение на Католическата църква“ - според глава IV от „Компендиума (краткото изложение) на социалната доктрина на Католическата църква“, издание на Папския съвет за правосъдие и мир (Ватикан, 2004 г.). Книга, която - ако се преведе на български - ще бъде полезна за работата на т. нар. Училище на „Каритас“, а и не само на него.

„Първият принцип е този на общото благо (The Common Good). Това не е сума от различни блага като културни, материални и духовни. Общото благо е благо на всички хо-

ра и на всеки човек. Всички сме отговорни за общото благо (държава, правосъдие, меди...).

Втори принцип е всеобщото предназначение на благата (The universal destination of good). Тук влиза отношението между печалбата и солидарността. Частната собственост не е абсолютна стойност. Монополът на притежанието може да се наруши, ако предизвиква бедност. Новото единбожие (Monoteism) е единбожието на парите (Moneyteism).

Трети принцип е субсидиарността (Subsidiarity), който е различен от „асистенциализма“ (прекаляването с услугите, службите, асистирането на всяко нещо), различно от бюрократизирането на всяка форма на служение.

Четвърти принцип е участието (Participation). Всеки трябва

„Каритас“ в енориите

ва да чувства отговорност и ангажираност в общото благо, да участва и допринася активно. Не само някакъв елит, който чрез бюрократизиране управлява и манипулира. Пети принцип е солидарността (Solidarity). Шести - основните стойности на социалния живот (The fundamental values of social life) като различните права и свободи. И седмият е пътят на любовта (The way of love).

Освен лекциите бе отредено време и за споделяне на личен опит и добри практики. В „Каритас“ - Сърбия, например, с благословията на патриарха на Сръбската православна църква Негово светейшество Ириней са изготвили общ наръчник (Vademecum) с адресите на благотворителните организации на Православната, на Католическата и на Протестантската църква, както и на мюсюлманското вероизповедание. Така всеки бива насочен към своята общност, което не изключва и възможността за взаимопомощ между отделните организации. А за живота на една от местните енории - „Свети Йоан Евангелист“ в Мостар, е достатъчно да споменем, че енорияшите са 20 000, свещениците - двама, а доброволците по линия на катехизис за различните групи, както и за дейностите на енорийската „Каритас“ са 150 души. Една от инициативите е даването на безплатни уроци от страна на студенти енорияши на ученици от енорията, които се нуждаят от това.

Освен посещенията на различните проекти на „Каритас“ - Мостар (като работилница, където се трудят хора с увреждания, и хоспис за терминално болни), разгледахме и стария град Мостар с известния му мост - световно наследство под егидата на ЮНЕСКО, както и намиращото се недалеч светилище на Дева Мария - Меджугорие.

Отец Петко ВЪЛОВ

За ролята на енорийския свещеник и на общността за развитие на енорийската „Каритас“ разговаряме с двама от участниците в срещата в Мостар - отец Михал Шлахцяк, ОВ, енорийски свещеник на енория „Успение Богородично“ в Бургас и председател на „Каритас“ - Бургас, и отец Христо Табаков, енорийски свещеник на енория „Успение Богородично“ в с. Житница и член на управителния съвет на „Каритас Витания“. Целите интервюта могат да бъдат прочетени в сайта на „Каритас“ - България: www.caritas.bg.

Отец Христо: „Енорийският свещеник има решаваща роля в развитието на енорийската „Каритас“. Обикновено той участва във вземането на решения, в осъществяването на наблюдение по проектите и оценка, в организирането на духовни срещи. Свещеникът познава енорията и е отговорен за духовното израстване на вярващите и се стреми според възможностите в съдействие със семействата и с вярващите индивидуално или организирано да облекчава страданията на бедните и болните. Изграждането и съществуването на действена „Каритас“ сред една християнска общност несъмнено обогатява Църквата в службата ѝ към страдащите.“

да бъде преодоляна нагласата, че „Каритас“ и енорията са две отделни понятия, тоест не „Каритас“ и енорията, а „Каритас“ като част от енорията.

Относно втората част на въпроса - случвало се е енорияшите да дойдат при мен с конкретна идея за започване на инициатива, която според тях ще е от полза за нуждаещите се. Плод на подобна инициатива, в която активността дойде от страна на енорияшите, е създаването на Дневен център за възрастни хора. Създадохме място, в което възрастните хора могат да прекарат своя ден, да си поговорят с други възрастни хора, да получат професионални грижи от сътрудниците на „Каритас“ и занимания според индивидуалните интереси на всеки от тях. Дневният център е форма на социална интеграция на възрастните хора, които често живеят сами и за тях едно такова събиране с други хора е от важно значение. В края на 2014 г. издадохме книжка с рецепти от възрастните хора, посещаващи центъра. Това беше голяма радост за тях. Почувстваха се значими.“

Помогни на болен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом. Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори.

Ако желаете всеки месец да дарявате по 2 лв. или 5 лв. за каузата, то отговорете на автоматичния есемес от номер 17 777 с „Да“.
Така ставате постоянен месечен дарител.

Нека заедно помогнем на възрастните хора да изживеят старините си спокойно. В грижа и обич.

Защото СМЕ ХОРА!

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни възрастни хора.

Подробна информация: www.homecare.caritas.bg

6

**ИСТИНА
VERITAS**

**Брой 4 (1497)
април 2015 г.**

Веднъж възвестила централното събитие за християнския живот - Пасхата, Църквата ни представя серия от свидетелства за Христовото възкресение. До Своето възнесение в Небето Възкръсналия се явява на стотици свои последователи, убеждавайки ги, че е Той самият, Който говори или яде пред тях; че Той и разпнатият отпреди броени дни са един и същ. Пред загадъчната и необяснима реалност на Възкръсналия не може да останеш безпристрастен, Неговото явяване изисква решение - безрезервен прием или изпълнен с недоверие отказ.

Исус се нуждае от свидетели на Своето възкресение, които да повярват и разнесат тази блага вест до всички краища на света. И ако първата неделя след Великден видяхме образа на съмняващия се апостол Тома, то втората ни представя образа на първите не само по хронология, но и по достойнство свидетели на Възкресението - жените мироносици. Да, първите свидетели на Христовото възкресение са не царе и велможи, дори не и Неговите ученици, а няколкото жени, които отиват да по-

Мироносиците

мажат пречистото Му тяло в неделната утрин. Както на раждането на Сина Божий първи свидетели стават обикновените овчари, така и първи свидетели на Неговото възкресение са отново незначителни за тогавашното патриархално общество люде - жените мироносици. Именно те ще разпознаят в градинаря Христос, защото виждат с очите на любовта, на вярата, на горещото сърце, а не само с тези на студения разум. Исус се яви първо на тях, защото те Го бяха възлюбили най-много и с преданост Му служеха докрай. Като едно признание евангелистът ги изброява именно. Първа е Мария Магдалина, от която Господ бе изгонил седем бяса. Тя бе следвала Христос до Голгота, бе видяла първа Възкръсналия от мъртвите - нещо, за което Църквата ще я увековечи с титлата „равноапостолна“. Втората от жените мироносици е Мария - майката на Якова и Йосия (Мт. 27, 56), трета-

та е Йоана - жена на Хуза, домоуправителя на Ирод (Лк. 8, 3), четвъртата е Саломия (Мк. 15, 40), петата е Мария Клеопова (Ин. 19, 25), шестата - Сузана (Лк. 8, 3), седмата - Йоана (Лк. 24, 10). Към тях бихме могли да причислим Мария - майката на апостол Марко, в чиято къща апостолите се събираха на молитва (Деян. 12, 12), и двете сестри на възкресения от Христос Лазар - Марта и Мария, както и майката на Заведеевите синове Яков и Йоан. Можем да предположим, че и Мария - майката Христова, е също сред мироносиците.

Благоволил да се яви първо на тях, Христос не за първи път разкрива отношението Си към жената като равнопоставена по достойнство с мъжа. Нещо потвърдено и от апостол Павел, който пише, че „вече няма мъжки пол, ни женски, защото всички вие едно сте с Христа“.

Може би Възкръсналия се спира на жените като първи

свидетели, защото те не са обременени с мисловни схеми, предрасъдъци и клишета относно какво може Бог и какво не може, как би трябвало да се яви, какво би трябвало да направи и т.н. Нещо, което е напълно в духа на думите Христови „благодаря ти, Господи, че не си се открил на мъдrecи, но на младенци“, които ще се доверят безрезервно на Божиите слова, така както децата се доверяват на своите родители, защото ги обичат и им вярват. Жените мироносици напълно заслужават Христовия поздрав „Радвайте се“, защото и в най-тежките за Него часове те не Го изоставят, когато апостолите поради страх от юдеите се бяха разбягали. Макар и наричани „слаб пол“, тези жени се доказват като по-силни в любовта си към Господ и по-смели в делата си от мъжете апостоли.

Подвигът на жените мироносици с тяхното благовестие ще остане завинаги запечатан в

историческата памет на Христовата църква, така както самият Христос ще каже за Мария - Лазарова сестра, помазала с миро нозете Му и отрилаги с косите си: „Истина ви казвам, дете и да бъде проповядвано това Евангелие, по цял свят ще се разказва за неин спомен и за това що тя извърши.“ Честването на жените мироносици ни дава повод да изтъкнем делото изобщо на жената християнка. Няма да ни стигне времето, за да изброим жените, дали живота си за духовното обновление на Божия народ и допринесли за светостта на Христовата църква.

Майката християнка е и първата, която посвява в душите на своите деца семената на вярата и благочестието. Поради своята натура жената по-лесно приема истините на вярата и се отдава по-самоотвержено на Божието дело. И днес, както и всякога, има нужда от предани и вдъхновени жени - мироносици, които с мирото на своето отзивчиво и любящо сърце да внасят мир и утеха в страдащите души, жадни за повече човечност, ако не за святост.

Отец Петко ВЪЛОВ

Посещение на мощите на света Тереза Авилска

От стр. 1

ваме почит на нетленното тяло на някой светец, ние не почитаме само този човек, а на първо място почитаме самия Бог.

По време на своето посещение в Кьолн папа Бенедикт XVI каза за почитта към мощите на светците: „Мощите ни водят към самия Бог. Защото Той в действителност чрез силата на Своята благодат подава сила на бедните хора да свидетелстват за Него пред света. Когато Църквата ни кани да почитаме тленните останки на мъчениците и светците, тя не забравя, че в крайна сметка става дума за бедни човешки кости; но тези кости са принадлежали на хора, които са били потопени в силата на живия Бог. Мощите на светците са следи от това невидимо, но реално присъствие, което хвърля светлина върху мрака на света, като прави видимо Царството Божие, което е в нас. Те викат с нас и за нас: „Мараната - ела, Господи Исусе!“ Да, наистина в мощите на

светците е присъстващ бъдещият живот. Присъстващ е райят. Защото Дух Свети е проникнал тялото на светеца, което също така е предопределено за прослава. Почитайки мощите, ние почитаме Бог, Свети Дух, Който е присъстващ в тях, Свети Дух, Който ги е преобразил. Тези светци са живели част от бъдещия небесен живот вече тук, на земята. Защото на небето ще бъде прославена не само душата, но и тялото на човека. Затова в мощите на светците почитаме Бог, Който е присъстващ в тях. Свети Йоан Дамаскин казва: „Не се покланям на веществото, а на Твореца на веществото, Който е ста-

нал вещество заради мене, съблагволил е да се засели и във веществото и посредством веществото е извършил моето спасение...“ Мощите са явление на обожената твар, чрез която се извършва спасението на човечеството, преобразование на веществата на света в обожено вещество на бъдещото Царство.“

Богословското осмисляне на почитането на мощите се основава върху разбирането на творението като благо деяние Божие, в което изначално се съдържат благата воля на Твореца, замисълът Божи за спасението на света и неговото преобразяване в идващото Царство небесно. Мощите на светците представляват частици от това преобразено вещество, изпълнено с божествена благодат, Царството небесно зримо присъства в тях още сега. Свети Амвросий Медиолански в словото си за свети Назарий нарича мощите „семена на вечността“. Съответно почитането на мощите се разбира като почитане на онези, които в своя духовен подвиг са осъществили замисъла на Твореца за света.

Мощите на светците са свързани с останалите духовни реалности, особено с тайнството Евхаристия. Така Николас Кавасилас казва: „Нищо не прилича повече на тайнството на Христос от мъченици-

те, които имат общо със самия Христос - и тяло, и дух, и начин на смърт, и всичко. Той е с тях, когато те живеят, а когато умрат, Той не напуска техните свещени останки, а е съединен с душите им, така че присъства и е смесен дори с този безчувствен прах; и ако е възможно да намериш и да притежаваш Спасителя в някое от видимите неща, това е възможно в костите им. Ето защо епископът, след като застане пред черквата, за да внесе в нея светите останки, отваря същите врати и изпъл-

стваше напълно изцерено. Това се случваше много често, а страданията бяха така очевидни, че по мое мнение беше невъзможно да бъдат прикрити. Чудесата, които този свещен Хляб извършва в душите, които Го приемат достойно, са така явни, че не ще говоря за всички онези, с които тази душа беше облагодетелствана.“

Когато Тереза се причестявала, тя виждала Исус как влиза в нейната душа. Така тя пише: „Зная, че това лице в течение на дълги години, когато се причестяваше, като че

зва същите думи, с които Христос влиза в светилището, а и в останалото той ги почита точно така, както щеше да почита Евхаристията.“

Тук много ясно се вижда как Исус чрез Евхаристията осветява нашите тела. Опит за тясната свързаност между Евхаристията и осветяването на телата ни имала и света Тереза. Така в Път към съвършенството света Тереза пише: „Познавам едно лице (тя говори за себе си), което, измъчвано от тежки болести, изпитваше много често силни болки; но когато се причестяваше, струваше му се, че някой му ги отнема като че ли с ръка и то се чув-

виждаше с телесните си очи действително Нашия Господ да идва в странноприемницата на душата му.“

Животът на света Тереза ни подтиква да копнеем към светостта, към по-сериозен духовен живот, към практикуване на молитвата. Светостта не е нещо, което е само за някои избрани, силни хора, тя е за всички, ако сме готови да излезем сами от себе си и да се отворим към Свети Дух. Света Тереза ни подтиква към любов, към Църквата и към грижата за спасението на грешниците. Нека тя ни измоли благодатта да се разпали нашата любов към Бог и нека по примера на света Тереза да не се задоволяваме с по-малко от Бог. „Solo Dios basta - Само Бог стига.“ Амин!

Отец Сръчко РИМАЦ, OCD
Кармилски манастир, София,
10 март 2015 г.,
черква „Свети Франциск“

Снимки Фреди ПЕНЕВ

Знание

Скъпи братя и сестри, добър ден!

Бих искал да обърнем внимание на още един от даровете на Светия Дух - дара на знание. Когато става дума за наука, мисълта се насочва веднага към човешкия капацитет да познава все по-добре реалността, която го заобикаля, и да открие законите, които управляват природата и Вселената. Науката, която идва от Светия Дух обаче, не се ограничава до човешкото познание: това е специален дар, който ни дава да разберем чрез създанието величието и любовта на Бог и Неговото дълбоко отношение с всяка твар.

1. Когато нашите очи са просветени от Духа, те се отварят към съзерцание на Бог, към красотата на природата и величието на Космоса и ни дават да разберем как всяко нещо ни говори за Него и за Неговата любов. Всичко това поражда в нас удивление и дълбоко чувство на благодарност! Това е чувството, което изпитваме дори когато се възхищаваме на едно произведение на изкуството или всяко друго възхищение, което е резултат от изобретателността и творчеството на човека. Пред лицето на всичко това Духът ни кара да възхваляваме Господ от дълбините на сърцата си и да признаем във всичко, което имаме и което сме, един безценен дар от Бог и един знак на Неговата безкрайна любов към нас.

2. Първа глава на книга Битие, самото начало на цялата Библия показва, че Бог се радва на Своето създание, подчертавайки многократно красотата и добротата на всички неща. В края на всеки ден е записано: „И видя Бог, че това беше добро“ (1, 12, 18, 21, 25). Ако Бог вижда, че сътворението е нещо добро, че е хубаво нещо, то и ние трябва също така да се възползваме от тази нагласа и да видим, че Сътворението е добро и красиво. Ето го дара на знание, което ни кара да видим тази красота, така че ние славим Бог, благодарим Му, че ни е дал толкова много красота. И когато свърши Бог със създаването на човека, не каза: „Видя Бог, че е добро“, но заяви, че е „много добро“ (твърде добро) (ст. 31). В Божиите очи ние сме най-красивото нещо, най-великото, най-доброто от творението. Дори ангелите са под нас, ние сме повече от ангелите, както се казва в книгата на Псалмите. Господ ни обича! Ние трябва да Му благодарим за това. Дарът на знание ни поставя в дълбока хармония със Създателя и ни кара да участваме в яснотата на погледа Му и на преценката Му. Точно в тази перспектива ние можем да съзрем във всеки мъж и във всяка жена короната на творението като изпълнение на

плана на любов, който е отпечатан във всеки от нас, и това ни кара да се признаем като братя и сестри.

3. Всичко това е източник на спокойствие и мир и прави от християнина радостен свидетел на Бог - по стъпките на свети Франциск от Асизи и на многото светци, които знаеха как да възпяват и хвалят Неговата любов чрез съзерцаване на творението. В същото време обаче дарът на знание ни помага да не попаднем в някои нагласи - прекомерни или грешни. Първи е рискът да считаме себе си господари на творението. Творението не е собственост, с която можем да се разпореждаме по наше усмотрение. Още по-малко е собственост само на някои, на малко хора. Творението е дар, прекрасен подарък, който Бог ни е дал, за да се грижим за него и да го използваме за благо на всички винаги с голямо уважение и благодарност. Второто погрешно отношение се представя като изкушение да виждаме съществуващата сякаш те могат да дадат отговор на всички наши очаквания. С дара на знание Духът ни помага да не попаднем в тази грешка.

Но искам да се върна към първата грешна нагласа - да се разпореждаме с творението, вместо да го пазим. Ние трябва да защитим творението, защото това е подарък, който Господ ни е дал, един дар от Бог за нас. Ние сме пазители на творението. Когато злоупотребяваме с творението, унищожаваме белега на Божията любов. Да унищожиш творението, е равносилно да кажеш на Бог: „Не ми харесва“. И това не е добро. Ето къде е грехът.

Защитата на творението е точно защита на Божия дар и начин да кажем на Бог: „Благодаря, аз съм пазителят на творението, но за да го вода напред, не за да унищожа Твоя дар.“ Това трябва да бъде нашето отношение към сътвореното - да го пазим, защото ако ние унищожаваме сътвореното, сътвореното ще ни унищожи! Не забравяйте това! Веднъж бях в провинцията и чух една поговорка от един обикновен човек, на когото много харесваха цветята и ги пазеше. Той ми каза: „Ние трябва да пазим тези красиви неща, които Бог ни е дал. Творението е добро за нас, докато го ползваме добре. Не трябва да го експлоатираме, но да го пазим, защото Бог винаги прощава, а ние, човеците, прощаваме понякога, но природата не прощава никога и ако ти не я пазиш, тя ще те унищожи.“

Това трябва да ни накара да се замислим и трябва да ни накара да поискаме от Светия Дух дара на знание - за да разберем ясно, че творението е най-красивият дар от Бог. Той е направил много добри неща за най-хубавото нещо, което е човешката личност.

Папа Франциск, генерална аудиенция, площад „Свети Петър“, 21 май 2014 г.

Честит имен ден, монсеньор Георги!

Нека винаги да има кой да се моли за Вас, докато освобождавате душите ни от игото на днешните дракони.

Каталунска миниатюра от XV в. - „Свети Георги убива дракона“

Да живеем като възкръснали

От смп. 1
днес ние чуваме Благата вест. Исус възкръсна. Той е жив. Исус се присъедини към нашия свят, за да ни даде любовта, която носи в Себе Си.

Исус излезе жив от гроба и стана победител над мрака - смъртта и греха. Това е благата вест, която се предава от поколение на поколение. Сега е наш ред и задължение да продължим да я известяваме. Нищо не може да попречи на Словото Божие да пребъда. Много са новите ученици на Христос, които в пасхално време са радостта на обновлението на Живота във водите на Кръщението. И ние самите, братя и сестри, които сме получили благодатта на тайнството Кръщение, сме призвани в днешния свят, за да бъдем свидетели и пратеници на Възкръсналия Исус.

Нашата мисия е да възвестяваме и да свидетелстваме чрез нашите думи и дела. Ние сме изпратени при тези, които живеят в нощта на неверието и безразличието.

И днес, както и някога, Бог остава този, Който вижда нещастията на Своя народ и иска на всяка цена да го спаси. Исус разчита на нас да вземем участие в тази мисия. Тази мисия, която ни е поверена, ние я носим в нашите молитви, които са много важни за нас, защото не може да има християнска мисия без време за молитва - както лична, така и в общността.

Словото, което трябва да възвестяваме, не е наше, а това на Исус, затова трябва да се стремим всеки ден да се уподобяваме непрекъснато на Него.

Само така нашият живот ще може да бъде истинско свидетелство.

През пасхалното време ние слушахме разкази как Възкръсналия се явява пред Своите

ученици. Той се присъединява към тях, за да укрепи вярата им. Те вече са изцяло преобразени от нея.

Същият Христос се присъединява днес към нас, за да ни покани да излезем от съмнението.

Той присъства в Евхаристията, която ни събира, за да възпоменем Пасхата на Господ, за да стане за нас център на нашата жива вяра. Нашето участие в неделната меса не е избор или възможност, а необходимост и важен момент в нашето време, когато се зареждаме като вярващи с необходимата енергия за нашия живот от самия извор на спасението, за да живеем като Божии чеда.

Великден е не само празник, но и призив да живеем като възкръснали. Исус ни отваря пътя, за да можем да кажем и на другите, че и те могат да се изправят и да тръгнат също към светлината, защото всички сме Божии чеда, понеже сме обикнати от Бог.

Радостната новина на Пасхата е, че Бог не е на страната на страданията, на злото и смъртта, а взема страната на живота и на живите. Ако ние се разболеем, страдаме или сме жертви на кризата - била тя социална или морална, която е сполетяла нашето общество - трябва да си кажем, че това не се дължи на Бог и в никакъв случай не идва от Него, защото Бог, Който е Любав, може да бъде само на страната на живота, тъй като от Любавта винаги извира живот.

Чрез Възкресението на Исус апостолите откриват, че Бог е по-силен от смъртта. Тогава те си казват: ако Бог е по-силен от смъртта и е способен да възкреси Своя Син, това променя всичко за нас. В нашата борба срещу силите на злото ни е осигурена окончателна победа.

Във Възкресението на Исус учениците намират една голяма увереност за своя собствен живот. Те са готови по-скоро да се изправят пред всякакви страдания, отколкото да се откажат от своята вяра. За тях смъртта е преминаване към един друг живот, до който са се докоснали в личността на Исус. Всичко това ни препраща към нашия живот на вярващи, защото да бъдем вярващи не е като да си мислим, че сме вярващи, като само си казваме: „Аз си вярвам, аз вярвам, че има нещо там горе!“

Това е грешно дори и да си го помислим.

Да бъдем вярващи, означава да вярваме в Исус, Който умря, за да ни избави от греха, и възкръсна, за да ни въведе в един нов живот.

Ние никога не трябва да затваряме очите си пред злото в света, в който живеем. Напротив, ние ще се ангажираме да се борим срещу него, както Исус го направи, за да тръгнем по пътя на победата с увереността, че сме заедно с Исус.

Тъй като в центъра на нашата вяра е увереността в Исус-Христовото Възкресение, ние ще пеем през това пасхално време „Алилуя!“, защото след Възкресението нашият живот придоби друг смисъл и друга стойност.

В Исус Христос Възкръсналия отвъд преходните радости, както и отвъд нашите слабости и нашите изпитания, човек ще преоткрие своето пълно достойнство на Божие чедо, понеже Бог, Исус Христос не е Бог на мъртвите, а е Бог на живите.

Христос Възкръсна - наистина Възкръсна!

Алилуя! Алилуя! Алилуя!
Честито Възкресение Христово, скъпи братя и сестри, и нека благодатта на Възкръсналия Спасител да слезе върху вас и пребъдва вечно!

Свети Либорий - почитан в цял свят

За живота на свети Либорий има оскъдни сведения. Знае се, че е бил епископ на град Льо Ман, Франция, през IV в. Заслугата му е, че е разпространявал и утвърждавал Христовата вяра сред езичниците.

Неизвестна е националността му. Името му дава основание да се предполага, че произходът му е римски, но това не е доказано. Някои лингвисти считат, че подобно име се среща между келтите, които населяват територията на днешна Шотландия, Уелс, Ирландия и френската провинция Бретан. Факт е, че това име и до днес се среща в народите на тези географски ширини.

Свети Либорий проповядва Христос със завидна енергия, смелост и плам. Ръкополага лично 217 свещеници, 186 дякони, 93 иподякони и построява 17 черкви. Като се има предвид времето, в което е живял, и противодействието на езичниците, това са внушителни цифри. Светецът е един от първите разпространители на християнството в Европа.

Със сигурност е известна дружба му със свети Мартин от Тур. Знае се още, че свети Мартин е погребал Либорий в градската черква „Дванайсетте апостоли“ в Льо Ман, където е погребан и първият епископ на града Юлиан. На гроба му веднага започват да стават чудеса. Търсещите неговата помощ биват излекувани по чудотворен начин от воднянка, бъбречнокаменна болест, колики, температура.

Нетленните мощи на светеца почитат до IX в. в Льо Ман, когато там става следното духовно събитие. Епископ Алдерих дарява мощите на свети Либорий на свети Бадурад - епископ на Падерборн. Този дар обединява в трайна дружба двата града и връзките между тези градове никога не прекъсват.

Пренасянето на мощите на свети Либорий в Падерборн през 836 г. се превръща в голям празник. Походът с мощите е едно истинско поклонническо пътешествие. Намерено е кратко описание на това събитие от дякон Енконрад, който пише: „Пренасянето на мощите започва с празнична литургия с благослов на епископ Алдерих в черквата на свети Либорий. Шествието върви под звуците на псалми и химни, над него се носи божествен аромат. Сам Свети Дух слиза.“

Освен това е съхранено едно красиво предание - един паун съпровождал шествието. При достигане на храма в Падерборн загадъчната птица влетяла на украшение на облия покрив и оттам паднала долу мъртва. Днес паунът е символ на града и напомня за вечния живот и божественото провидение. До ковчег с дарените мощи на светеца е поставена хоругва с метличка от паунови пера, която се сменя от мястото, за да бъде носена на шествието непосредствено преди да бъдат понесени мощите.

От XVII в. е известна една достоверна история с откриване на мощите. В 1622 г. през Триесетгодишната война херцог Христиан Брауншвайгски дошъл в Падерборн. Главната му цел била събиране на неизплатените данъци. В градския съвет мнозинството било протестантско, при което възникнал спор с католическия епископ Дитрих фон Фюрстенберг. Градският съвет решил да прати при херцога представители за преговори. Статутът на Падерборн като католически град бил поставен под съмнение. Протестантите решили да отворят вратите на града за херцога само за три дни. В знак на протест католическото духовенство напуснало града и така изпаднало в изолация.

На 31 януари херцогът влязъл в града с войските си и започнал да граби и безчинства. Взел и сребърния ковчег с мощите на свети Либорий. Ядо-

саните граждани протестирали без резултат. След седмица - на 6 февруари, херцог Христиан се отдалечил със заграбените мощи, но в Либшедт светотатството продължило. Мощите били извадени от ковчег, а самият ковчег и други съкровища били претопени и от тях изсекли монети. На талерите било написано от едната страна - „Всички с Бог 1622“, а от другата - „Приятелят на Бог е враг на свещениците“. Покъсно това събитие намира отразение в изкуството.

В 1625 г. Христиан Брауншвайгски пада убит в сражение на 26-годишна възраст. Мощите на свети Либорий са пренесени в Лотарингия, в манастира Бона. Благочестивите монахини от манастира с почести пренасят мощите в замък Нойхауз до Падерборн, където е епископската резиденция. В края на септември същата година майстор Ханс Крако от Дринденберг изготвя нов ковчег. Материалите за ковчег стрували 130 двойни златни саксонски гулдена - или двойно повече монети, отколкото били отлети от него.

В 1627 г. ковчегът с мощите тържествено е върнат в катедралата на Падерборн. Направен от злато, сребро и бронз, този ковчег е изящна творба на приложното златарско изкуство и гордост за града. На лицевата му страна са отлети барелефни изображения на Христос и Богородица, а на страничните стени - на 12-те апостоли. На полегатия покрив са представени релефи на

покровителите на Падерборн - светците Либорий и Килиан.

Свети Либорий е един от първите, които са в началото на идеята за обединение на Европа, а градовете Льо Ман и Падерборн - едни от първите побратимени градове в света.

Днес според някои църковни календари паметта на светеца се празнува на 23 юли, като в последната седмица на месеца се организира голямо тържество - празник с много участници, а на вечерната служба се въздига ковчегът с мощите на светеца. В католическия календар на Западна църква паметта на свети Либорий се почита на 9 април.

На други места в Германия светецът се почита в регионите на Оснабрюк, Хилдесхайм, Мюнхен, а в други страни и градове - Антверпен, Белгия; Льо Ман, Франция; Свети Либорий, Италия; Агештянош, Унгрия; Мариамполе, Литва; Краснодар, Русия; в Малта. Радва се на почит и на други континенти: в Египет - Австралия; в Африка - Танзания, Зимбабве; в Латинска Америка - Пелилео, Еквадор; Кетцалтенанго, Гватемала; Джуигалпа, Никарагуа; Сантьяго де Верагуас и Ел Бале, Панама; Гойа, Аржентина. В Руската православна църква е съставен тропар и кондак на свети Либорий.

Името му на гръцки означава „пожертвания за Бог“, а на келтски - „тържествен представител“.

Починал е на 23 юли/5 август 397 г. в Льо Ман.

Майя РАЙКОВА

От стр. 2

даме Бог с нашите сърца. Това е, защото сърцето е човешкото същество в неговата цялост - единство на тяло и душа, неговата способност да обича и да бъде обичано.

Колкото до думата чист, гръцката дума, която използва евангелист Матей, е katharos, което означава основно чист, бистър, непокарен, пречистен от вредна субстанция. В Евангелието ние виждаме как Исус отрича някои възгледи за ритуална чистота, свързани с външни фактори, които забраняват всякакви контакти с неща и хора (включително прокажени и чужденци), считани за нечисти. На фарисеите, които подобно на мнозина юдеи по онова време не сядаха да ядат, без да направят ритуалното умиване, и които спазваха многобройни традиции, свързани с чистотата на вещи, Исус заяви: „Нищо, което влиза в човека отвън, не може да го оскверни; но което излиза от него, то осквернява човека. Защото отвътре, от сърцето човешко, излизат зли помисли, прелюбодеяния, блудства, убийства, кражби, користолубие (обиди), лукавство, коварство, разпътство, лукаво око, богохулство, гордост, безумство.“ (Мк. 7, 15; 21-22).

В какво тогава се състои щастието, което блика от чистото сърце? От думите на Исус за злините, които правят човека нечист, разбираме, че този въпрос е свързан преди всичко с нашите отношения. Всеки от нас трябва да се научи да различава това, което

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8)

може да омърси неговото сърце, да си формира правилна и чувствителна съвест, „та да познавате от опит, коя е благата, угодна и свършена воля Божия“ (Рим. 12, 2). След като е необходимо да проявяваме здравословна загриженост за опазване на творението - за чистотата на въздуха, на водата и на храната, колко повече трябва да се грижим за чистотата на най-ценното от всичко - нашите сърца и нашите отношения. Тази „човешка екология“ ще ни помогне да дишаме чистия въздух, който идва от красотата, от истинската любов и от светостта.

Веднъж ви попитам: Къде е вашето богатство? Върху какво съкровище почива вашето сърце? (виж Разговор с младежи от Белгия, 31 март 2014 г.). Сърцата ни могат да се привържат към истински и към фалшиви богатства, те могат да намерят истински покой или да задрямат, да станат лениви и тежки. Най-голямото благо, което можем да има-

ме, е нашата връзка с Бог. Убедени ли сте в това? Създават ли колко сте ценни в очите на Бог? Знаете ли, че Той безусловно ви цени и обича? Когато загубим съзнание за това, човешкото създание става неразбираема загадка, защото именно знанието, че Бог ни обича безусловно, дава смисъл на нашия живот. Спомнете ли си разговора на Исус с богатия младеж (виж Мк. 10, 17-22)? Евангелистът Марко отбелязва, че Господ го погледнал и го обикнал (виж стих 21), поканил го после да Го последва, за да открие истинското богатство. Аз ви пожелавам, скъпи млади приятели, този поглед на Христос, изпълнен с любов, да ви съпътства през целия ви живот.

Младостта е времето, когато разцъфва голямото емоционално богатство във вашите сърца - дълбокото желание за истинска, красива и велика любов. Каква сила има в тази способност да обичаш и да бъдеш обичан! Не позволявайте това съкровище да бъде фалшифицирано, ограбено или унищожено. Това се случва, когато използваме нашите близки за собствените си еготилични цели, понякога просто като обект за удоволствие. Сърцето остава наранено и

тъжно след такива преживявания. Моля ви, не се плашете от истинската любов, от любовта, на която ни учи Исус и която свети Павел описва така: „Любовта е дълготърпелива, пълна с благост; любовта не завижда, любовта се не превъзнася; не се гордее, не безчинства, не дири своето, не се сърди; зло не мисли; на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява; на всичко вярва; на всичко се надява; всичко претърпява. Любовта никога не отпада“ (1 Кор. 13, 4-8).

Приканвайки ви да преоткриете красотата на човешкото призвание за любов, ви призовавам да се противопоставите на разпространената тенденция любовта да се свежда до нещо банално, най-вече до нейния сексуален аспект, като така бъде лишена от своите основни характеристики - красота, общение, вяност и отговорност.

Скъпи млади приятели, „в културата на временното, относителното, мнозина проповядват, че най-важното е да се възползваш от момента, че не си струва да се ангажираш за цял живот, да правиш окончателен избор, понеже „завинаги“, понеже не знаем какво ще стане утре. Аз, напротив, ви

моля, да бъдете революционери, да вървите срещу течението, да, точно за това ви моля, да се разбунтувате срещу културата на временното, която по същество смята, че вие не сте способни да поемате отговорност, смята, че не сте способни да обичате истински. Аз вярвам във вас, младежи, моля се за вас. Имайте смелостта да тръгнете срещу течението. Имайте и куража да бъдете щастливи.“ (Световна младежка среща; среща с доброволци, 28 юли 2013 г.).

Вие, младежи, сте смели изследователи! Ако се впустете в откриване на богатото учение на Църквата в тази област, ще откриете, че християнството не се състои само от серия забрани, които задушават нашите желания за щастие, а по-скоро е житейски проект, способен да очарова нашите сърца.

3. ...защото те ще видят Бог

В сърцето на всеки мъж и всяка жена постоянно отеква поканата на Господ: „Търсете лицето Ми!“ (Пс. 26, 8). Същевременно винаги трябва да се противим на нашето окаяно положение на грешници. Така четем например в псалтира: „Кой ще възлезе на планината Господня, или кой ще застане на Неговото свето място? Оня, чиито ръце са невинни и сърцето чисто“ (Пс. 23, 3-4). Но ние не бива да се боим, нито да се обезкуражаваме; навсякъде в Библията и в историята на всеки от нас ние виждаме, че винаги Бог прави първата стъпка. Именно Той ни

На стр. 10

Вяра без дела е мъртва

Здравейте, уважаема редакция на в. „Истина-Veritas“,

От отдавна мисля да ви пиша, драги приятели, но все отлагам - било от липса на време, било от неудобство и притеснение, било от нерешителност да споделя с по-широк кръг от хора съкровени мои преживявания, свързани с вярата.

Доста време мина, но колкото повече ставаше то, толкова повече неща ми се случваха - прекалено логични и свързани едно с друго, за да ми покажат, че не са случайни. Именно това доведе до решението ми да ви пиша.

Роден съм в София през 1969 г., казвам се Камен Велинов, след 2002 г. се установих в Пловдив. Както повече мои връстници бях формиран в изключително агресивна атеистична среда. Когато завърших гимназия - бях вече на 20 години - атеистичната система рухна. Аз и връстниците ми се оказахме в напълно нова среда, която не отговаряше на нашето формиране; главите ни бяха натъпкани с постулати и догми далече от действителността. Просто не бяхме подготвени за живота.

А животът си тече, независимо дали ние сме подготвени или не. Минаваха години, случваха ми се - както е при всички - добри и не чак толкова добри неща. Редуваха се трудни с лесни периоди и всичко, което ставаше, ми разкриваше, че Бог е жив, че се грижи за мен, че буквално бди над мен дори в онова време, когато не зна-

ех, че той съществува или не си давах ясна сметка за това, не Го усещах както сега.

Както казах, преживях много трудни моменти, но се радвам, че ги имах, защото именно чрез тях прозрях някои неща като например, че вярата - колкото и да е индивидуален избор - е и групово действие, изговорност и приложение. Разбирах, че трябва да се упорства във вярата, да се стремя да бъда постоянен в молитвата и в участието си в литургии. Но с течение на времето - както при други хора, с които към споделял това - вярата ми отслабваше, желанието ми да се моля - също. В резултат животът ми без молитва и ходене на черква ставаше много по-труден, объркан, лишен от съдържание.

В такъв период разбрах бавно и мъчително, че вярата може да се поддържа - или поскоро да се стремя да я поддържам - като споделям с други хора това, което ме вълнува. Само така, мисля, човек може да остане в пътеката, която Бог му е отредил - като укрее я и споделя вярата си.

Изживявах поредния си дълъг период, в който не ходех на черква, не се молах, притиснат и отчаян от факта, че дълго време нямах работа. Обаче когато започнах да посещавам малката, но с изключително Божие присъствие черква „Света Дева Мария на ангелите“ в Пловдив, тогава започнаха да се случват големи чудеса с мен и не само с мен, а и с мои близки хора. Това е поводът да ви пиша това писмо.

В тази черква срещнах човека, на когото дължа толкова много и на когото съм безкрайно благодарен - никога няма да ми омръзне да му благодаря. Този човек се казва отец Кши-

щоф Ожадович. Той ми показа на практика какво е да си истински християнин или да се стремиш да бъдеш такъв. Казвам това „да се стремиш“, защото той - както сам казва - често е просто един най-обикновен и грешен човек. Този свещеник потвърди моите схващания, изградени през годините, че да си свещеник не е професия, а призвание.

Всеки ден по време на служба той изнасяше проповед, която освен че съответстваше на Словото от писанията, го подкрепяше с примери от живота. Обясняваше всичко така, че и най-неукният да го разбере и не само това, а да стигне до сърцето и душата му. Отец Кшищоф отделяше време и за приятелски разговори, в които човек можеше винаги да поиска съвет и духовна подкрепа. Дори през нощта не отказваше да говори с мен и с други хора - звънял съм му не един и два пъти преди и след полунощ...

Много съм благодарен на Бог, че познавам този човек, защото никога не изпитвам притеснение да разговарям с него за каквото и да било. Ценя това особено много, понеже в днешно време е страшно трудно общуването. Колкото повече технически средства имаме за тази цел, толкова повече сякаш губим способността да бъдем искрени и да споделяме с ближните проблемите си, които почти винаги са свързани със слабата ни вяра.

Благодаря на Бог, че имам такива приятели като отец Кшищоф, като отец Недялко, отец Марек, отец Стефан. През годините разбрах, че да си свещеник е много, ама страшно много отговорна работа. Отговорно е всеки ден да служиш литургия и не по-малко отговор-

но и може би по-трудно е да изпълняваш в обикновения живот това, което иска Бог от нас - да бъдеш винаги до хората, да ги подкрепяш и обичаш, да ги насърчаваш да поддържат вярата си.

Благодарен съм, че винаги когато вярата ми отслабне или започне буквално да се огъва и пречупва, или пък когато усетя, че връзката ми с Бог не е достатъчно силна, мога да по-искам и да получа подкрепа от отец Кшищоф и нещата да се оправят буквално за минути.

Такова нещо се случи - няма никога да го забравя - по време на Школата на Мария в Родопите. Бях много потиснат и изнервен, дори поисках да си тръгна. Тогава отецът дойде при мен, отведе ме на страни и като любящ брат ме изслуша. Когато свърших с моето емоционално и приповдигнато, та дори нервно споделяне на мисли, той започна да ми говори и няма и половин минута и аз започнах да плача от това, което чувах, просто се разплаках като дете и усетих как душата и сърцето ми като с вълшебна пръчка бяха освободени от нервите, напрежението и притесненията.

Думите са малко, за да опиша онова, което се случи. Просто е поредното ми свидетелство, че Бог е жив, че той е във всеки от нас, стига ние да по-искаме да го пуснем в себе си.

Тук е мястото да кажа, че големите промени при мен започнаха именно след първото ми участие в Школата на Мария. Дълго време отлагах да отида на тази школа, която се организира от наши свещеници и монахини и от вярващи от Полша. Все нещо ме спираше да тръгна. Но както се казва: „Подобре късно, отколкото нико-

га.“ Благодарение на Бог и на тези искрени и добри богопосветени душата и сърцето ми вече не са толкова податливи на негативизма и объркаността на света около мен. Благодаря, че моята майка - православна, много добра и мила, която близо 75 години не се беше изповядвала - го направи именно на една от сесиите на Школата на Мария.

Особено благодаря на отец Кшищоф и на брат Мачей за застъпническата молитва за моя много добър приятел от детството Николай. Месеци след това Ники, който много много не говори за вярата и за Бог, ми сподели следното: „Знаеш ли, Камене, всичко, за което бях помолил отче и Мачей да се молят за мен, се изпълни почти изцяло, точно както поисках. Изумен съм! Бог ми помогна да имам повече физически, психически и духовни сили, за да издържам на огромното напрежение в моята работа, която - както знаеш - е свързана с ръководенето на екип от 20 души. Да ти кажа, приятелю, вече в критични моменти, когато се налага в движение да вземам решения, не се притеснявам, не изпадам в стрес както преди.“ Казаното беше показателно, че в Школата на Мария стават - колкото и гръмко да звучи - чудеса.

Колко хубаво, че я има Школата на Мария, че Бог изпрати в живота ми отец Кшищоф, от когото мога винаги да поискам духовна подкрепа. Нека Бог го дарява с огромни физически и духовни сили, за да може да достига до все повече хора и да споделя с тях Божието слово, та животът им да стане не по-лесен, а по-смилен, по-спокоен и най-вече по-духовен.

Камен ВЕЛИНОВ, Пловдив

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1497)
април 2015 г.

„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8)

От стр. 9

пречиста, за да можем да застанем в Неговото присъствие.

Когато пророк Исаия чу призива на Господ да говори от Негово име, се изплаши и каза: „Горко ми! Загинах! Защото съм човек с нечисти уста“ (Ис. 6, 5). При това Господ го пречисти, като му изпрати ангел, който докосна устните му и му каза: „Твоето беззаконие се отне от тебе, грехът ти се очисти.“ (ст. 7). В Новия завет, когато на брега на Генисаретското езеро Исус повика първите Си ученици и извърши чудото с улова на риба, Симон Петър падна пред коленете на Исус, казвайки: „Иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек“ (Лк. 5, 8). Отговорът не се забави дълго: „Не бой се; отсега ще ловиш човеци“ (ст. 10). А когато един от учениците на Исус Го помоли: „Господи, покажи ни Отца, и стига ни“, Учителят отговори: „Който е видял Мене, видял е Отца“ (Ин. 14, 8-9).

Поканата на Господ да Го срещнем е отправена към всеки, независимо от мястото и положението, в което се намира. Достатъчно е желанието за „обновена лична среща с Исус Христос или по-

не да бъдат готови да Го допуснат за среща; моля всички вас да правите това постоянно, всеки ден“ (срв. Evangelii Gaudium, 3). Всички сме грешници, които се нуждаят да бъдат пречистени от Господ. Достатъчно е да направим една малка стъпка към Исус, за да открием, че Той ни очаква винаги с отворени обятия, особено в тайнството помирение - най-добрата възможност за среща с божественото милосърдие, което пречиста и обновява нашите сърца.

Да, скъпи младежи, Господ иска да се срещне с нас, да се остави да Го „видим“. „Как?“ - бихте ме попитали вие. Света Тереза Авилска, родена в Испания преди 500 години, още като дете казва на своите родители: „Искам да видя Бог.“ После тя откри пътя на молитвата като „често общуване с Оногова, за Когото знаем, че ни обича“ (Книга за моя живот 8, 5). Затова ви задавам въпроса - молите ли се? Знаете ли, че можете да говорите с Исус, с Отца, със Светия Дух така, както си говорите с приятел? И то не просто някакъв приятел, а с вашия най-добър и най-верен Приятел! Опитайте се да го направите с простота. И ще откриете това, което казва на своя свят енорист

един селянин от Арс: „Когато се моля пред Дарохранителницата, аз Го гледам и Той ме гледа“ (Катехизис на Католическата Църква, 2715).

Каня ви да срещнете Господ и като четете често Светото писание. Ако вие още нямате този навик, започнете с Евангелията. Четете всеки ден по един пасаж. Оставете Божието слово да говори на вашите сърца, да освети вашите стъпки (виж Пс. 118/119, 105). Вие ще откриете, че Бог може също да бъде „видян“ в лицето на вашите братя и сестри - особено при най-пренебрегваните: бедните, гладните, жадните, странниците, болните и затворниците (виж Мт. 25, 31-46). Опитвали ли сте някога това? Скъпи млади хора, за да влезем в логиката на Божието царство, трябва да осъзнаем, че сме бедни - заедно с бедните. Едно чисто сърце за дължително трябва да бъде сърце, освободено от материалното, което умее да се преклони и да сподели живота си с най-нуждаещите се.

Срещата с Бог в молитвата, в четенето на Библията и в братския живот ще ви помогне по-добре да опознаете както Господ, така и себе си. Както се случи с учениците по пътя за Емаус (виж Лк. 24, 13-35), гласът на Исус ще направи

пламенни вашите сърца, а очите ви ще се отворят, за да видите Неговото присъствие във вашия живот и изпълнение с любов замисъл, който Той има за него.

Някои сред вас усещат или ще усетят призива на Господ за брак, да създадат семейство. Днес мнозина мислят, че това призвание вече е остаряло, но това не е истина! Точно по тази причина църковната общност сега се концентрира в размисъл за призиванието и мисията на семейството в Църквата и в съвременния свят. Освен това ви каня да помислите дали не сте призвани за посветен живот и за свещенство. Колко прекрасно е да се види как млади хора прегръщат званието и се отдават изцяло на Христос и на служението в Неговата църква! Задайте си въпроса с чисто сърце и не се плашете от това, което Бог иска от вас! С вашето „Да“ на Божия призив вие ще станете нови семена на надеждата в Църквата и в обществото. Никога не забравяйте: Божията воля е нашето щастие!

4. По пътя към Краков
„Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“ (Мт. 5, 8).

Скъпи млади хора, както виждате, това блаженство се

отнася направо за вашия живот, то е гаранция за вашето щастие. Ето защо още веднъж ви призовавам: Имайте смелост да бъдете щастливи!

Световният ден на младежта тази година води към последния етап на пътя в подготовката за следващата голяма световна среща на младите хора в Краков през 2016 г. Точно преди тридесет години свети Йоан-Павел II установи в Църквата да се чества Световен ден на младежта. Това поклонение на младежи от всички континенти под ръководството на Наследника на Петър беше наистина една пророческа инициатива. Да благодарим заедно на Бог за ценните плодове, които тази идея внесе в живота на много млади хора по цялата планета! Колко важни открития се случиха, най-вече това, че Христос е Пътят, Истината и Животът и че Църквата е едно голямо и гостоприемно семейство! Колко много обръщания и призвания донесоха тези срещи! Нека светият папа, патрон на световните младежки дни, се застъпи за нашето поклонение към Краков. И нека майчинският поглед на Блажената Дева Мария, пълна с благодат, пречиста и прекрасна, да ни придружава в този път.

Сълзите

Исус се беше спрял заедно с някои от Своите ученици край град Рама под крехката сянка на няколко маслинови дървета. Той се връщаше от едно близко село, дето беше ходил да навести едно бедно и нещастно семейство. Бащата, който прехранваше всички с труда на ръцете си, беше тежко заболял и от един месец лежеше, прикован от болестта, на леглото. Той се беше молил за изцелението му. Един от учениците попита Исус:

- Кажни ни, Учителю, кое е най-голямото благо, което Бог е дал на човеците?

При тия думи Исус наведе очите си в земята и дълбоко се замисли. Учениците напразно чакаха да отговори. Той стоеше все така замислен и мълчеше.

Тогава учениците почнаха да се препират помежду си. Един каза, че умът е най-голямото благо, което Бог е дарил на човека. Друг каза, че предимството се пада на здравето. Трети възвеличи вярата като най-велик дар, който чове-

кът е получил от Бог. Четвърти каза, че няма по-голямо благо за човека от надеждата. Всеки мислеше, че е прав и горещо защитаваше своето. Като не можеха да се споразумеят, всички се обръщаха от минута на минута към Исус, като вярваха, че ще се обади и ще пресече спора с божественния Си разум. Но Исус слушаше и мълчеше все така дълбоко замислен.

В това време от една улица на града, която излизаше на полето, се зададе погребално шествие. Четирима души носеха на раменете си едно малко носило. Погребваха, види се, малко дете. След носило вървяха дълбоко опечалени мъж и жена. Жената се заливаше от сълзи и изпускаше тежки въздишки. Тя беше навела главата си, покрита с черна кърпа, и едва пристъпяше, като се крепеше на ръцете на мъжа си. След тях идеха няколко баби и старци, вероятно техни роднини, които отиваха с тях да придружат до гробищата мъртвото тяло на рождбата им.

Исус и учениците Му, като видяха шествието, станаха. Наведоха глава и стояха така, додотого отмина надалече.

След това Исус се обърна към учениците си и каза:

- Тежко е да се спори за предимство между благата, които Бог е дал на човека. Блага велики за човека са и умът, и здравето, и вярата, и надеждата. Но над всички тях и над всички други, с които Бог е позволил на човека да се ползва, властна е тъгата. Нея нико не може да отклони, догде човек живее на земята. Тя може да сломи най-бодрия ум. Тя може да прояде и най-крепкото здраве. Тя може да помрачи най-светлата надежда. От нея, кога проникне в нас, ние можем да намерим облекчение само в сълзите. Без сълзите ние сме безсилни да я превъзмем.

Като каза това, Исус пак мълкна. Подир малко Той вдигна кротките си и дълбоки очи, устреми ги към пространството, като гледаше нещо надалече, и после, като преглътна една въздишка, която учениците Му не забелязаха, прибави с тих глас:

- Най-голямото благо, което Бог е дал на човека, са сълзите.

Константин ВЕЛИЧКОВ

Свети Фидел от Сигмаринген

С него ме запозна учителят ми по латински в истанбулския лицей „Saint Louis“, ръководен от отците капуцини. Бях едва четиринадесетгодишен. Осанката му на аскет, ерудираността му, която не се опитваше да натрапва на събеседниците си, умението му да общува с нас, малчуганите, отношението му към съучениците ми и неверци са впечатления, които за много години останаха ярки в съзнанието ми. И когато по стечение на щастливи обстоятелства след повече от половин век се озовах в град Сигмаринген, родния му град в Бавария до границата със Швейцария, усетих, че все още нося в себе си възхищението от образа на св. Фидел, приятеля от юношеските ми години.

Родната къща на Марк, това е името му, отбелязано в енорийските регистри, не открих. Впрочем, както ми казаха, била построена много преди 1578 година, в която година Марк се появява в дома на семейство Рей. Затова пък реших да откроя самия Марк. Намерих го в двореца на вече покойния херцог Алберт IV Мъдрий (1497-1508 г.). Тук младият юрист е привлечен за възпитател на младите баварски принцове. И една подробност - обединявайки Бавария, херцог Алберт IV я превръща в непревземаем бастион, който отстоява на атаките на лутеранската реформация. С този факт следва да бъдат обяснени следващите етапи от живота на Марк Рей. Първият от тях преминава през гр. Колмар в Алзаската провинция. Тук младият юрист е известен като адвоката на бедните. Но от-

24 април

вратен от колегите си, алчни и безпринципни, съблича адвокатската тога и напуска града, тъй че не го срещнах. Но научавам, че 35-годишният адвокат, сбогувайки се, изразил пред приятелите си желанието да се посвети на Бог и да се труди за спасението на душите, като казал: „Гол излязох от утробата на майка си и искам беден да се приюта в обятията на Спасителя Христос.“ И заминал за новициата на отците капуцини в Брисгау. След известно време им се обадил от градчето Фелдкирхе е в Западен Тирол до границата на днешното херцогство Лихтенщайн.

Още един етап от живота на моя приятел - когато похлопах на манастирската порта на Братята капуцини във Фелдкирхе, научих, че отец Фидел от Сигмаринген, т.е. Марк Рей, бившият адвокат на бедните, от няколко години вече не е кустос на този манастир, а е кустос на братята капуцини в гр. Фрибург, Швейцария. Манастирът в студентския град е един от първите, построени през XVI в. извън пределите на Апенинския полуостров. В същия този манастир четири века по-късно анализите ще отбележат и българско присъствие в лицето на вече починалия отец Никола Генчев, капуцин.

Във Фрибург попадам в обятията на дългогодишния ми приятел отец Франц Вади. Радостта ми от тази среща бързо е помрачена - отец Фидел е на мисионерска обиколка из кантона Граубюнден. По време на събитията, за които става дума, жителите на този кантон в преобладаващото си мнозинство са последователи на Цвингли. Известно е, че през този период в Европа между католици и протестанти се водят жестоки войни, отмъстителни схватки с ненуж-

ни жертви. И за съжаление ...в името на Евангелието. Ян Хус, Цвингли, Мартин Лутер, Жан Калвин, папите Юли II, Льв Х, Климент VII, крал Хенри VIII, кралиците Елизабет I, Мария Стюарт, Мария Тюдор, Вартоломеевата нощ са имена, които се преплитат в тези тъжни и жестоки събития. Ще прекъсна тук този жалък списък, от който Европа трябва да се срамува. И все пак трябва да добавя още едно име - това на св. Фидел от Сигмаринген.

Неудържимото ми желание да се срещна с мисионера Фидел от Сигмаринген, посветил последните десет години от живота си на апостолата на словото и на каритативната дейност, с което върна хиляди в лоното на Католическата църква, ме насочи към кантона Граубюнден. Рисковано пътуване! Защото тук често стават кръвопролитни битки между католици и протестанти. Извън това алпийският път е осеян от криволици, а катеренето е главозамайващо. Когато пристигнах в селцето Севевис, отец Фидел бе вече мъченик. Помня, че преди да поеме по осения с рисковане и смъртни опасности път към кантона Граубюнден, той започна да подписва писмата си: „P. Fidelis, propediem esca vertium“ (Отец Фидел, предстояща плячка на червеите). И наистина само няколко седмици след пристигането си в алпийското селце Севевис по време на проповед е нападнат от протестанти, които посичат главата му със саблени удари. Денят е 24 април 1622 г. И на този ден Католическата църква чества подвига на един от най-изтъкнатите синове на Серафичния отец св. Франциск от Асизи.

Без съмнение и за него апостол Павел бе писал: „Всички, които искат да живеят в Христа Исуса, ще бъдат гонени“ (II Тимотей 3,12).

Иван ТЕОФИЛОВ

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос

Раздел първи Призванието на човека: Живот в Духа Първа глава Достойнството на човешката личност

II. Добрите и лошите дела

1755 Нравственото добро дело предполага едновременно доброто на обекта, на намерението и на обстоятелствата. Едно лошо цел разваля делото дори ако неговият обект сам по себе си е добър (като молитвата и постенето, „за да бъдеш видян от хората“).

Обектът на избора може да опорочи само цялото действие. Има конкретни постъпки - като блудството - които винаги е грешно да избираш, защото техният избор представлява безпорядък на волята, т.е. морално зло.

1756 Впрочем погрешно е да се съди моралността на човешките действия, като се вземе предвид само намерението, което ги подтиква, или обстоятелствата (среда, социален натиск, принуда или необходимост да се действа и т.н.), които представляват тяхната рамка. Има постъпки, които сами по себе си и в себе си, независимо от обстоятелствата и намеренията, са винаги непозволени на основание на техния обект. Такива са богоухулството, клетвопрестъпването, убийството, прелюбодеянието. Не е разрешено да се върши зло, за да има добър резултат.

Накратко

1757 Обектът, намерението и обстоятелствата са трите „източника“ на нравствеността на човешките действия.

1758 Избраният обект определя морално-волевото действие според това дали разумът признава или осъжда акта - добър или лош.

1759 „Не може да се оправдае едно лошо деяние, направено с добро намерение“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, In duo praescepta caritatis et in decem legis praescepta expositio, c. 6: Opera omnia, v. 27 (Parisii 1875) p. 149). Целта не оправдава средствата.

1760 Нравствено доброто деяние предполага едновременно доброта на обекта, на целта и на обстоятелствата.

1761 Има конкретни поведения, които винаги е грешно да се избира, защото изборът им предполага безредие във вярата, т.е. морално зло. Не е позволено да се върши зло, за да се получи от него добро.

Член 5

Нравствеността на страстите

1762 Човешката личност се стреми към блаженството със свободните си постъпки: страстите и чувствата, които тя питва, могат да предразполагат и да допринасят за това.

I. Страстите

1763 Терминът „страсти“ принадлежи на християнското наследство. Чувствата или страстите означават емоции или въздействия на чувствителността, които предразполагат да се действа или да не се действа съобразно с това, което се усеща или представя като добро или зло.

1764 Страстите са естествени компоненти на човешката психика, те образуват преход и осъществяват връзката между живота на чувствата и живота на духа. Нашият Господ сочи човешкото сърце като извор, от който се ражда движението на страстите (Вж. Марк. 7, 21).

1765 Страстите са многобройни. Основната страст е любовта, предизвикана от привлекателността на доброто. Любовта поражда желанието за липсващото добро и надеждата да го придобием. Това възбуждане се осъществява в наслаждението и в радостта от притежаваното добро. Страхът от злото поражда злоба, отвращение и ужас от бъдещо зло. Това възбуждане завършва с тъга от настоящото зло или с гняв, който му се противопоставя.

1766 „Да обичаш, значи да желаеш доброто някому“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae, 1-2, q. 26, a. 4, c: Ed. leon. 6, 190). Всички други чувства произтичат от този първичен стремеж на човешкото сърце към доброто. Само доброто е обичано (Вж. SANCTUS AUGUSTINUS, De Trinitate, 8, 3, 4: CCI 50, 271-272 /PI 42, 949/). „Страстите са лоши, ако любовта е лоша, и са добри, ако тя е добра“ (SANCTUS AUGUSTINUS, De civitate Dei, 14, 7: CSEI 40/2, 13 /PI 41, 410/).

II. Страсти и нравствен живот

1767 Сами по себе си страстите не са нито добри, нито лоши. Те получават своята морална преценка само доколкото извисяват от разума и волята. Страстите се наричат доброволни „или защото се диктуват от волята, или защото волята не им се противопоставя“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae, 1-2, q. 24, a. 1, c: Ed. leon. 6, 179). За усъвършенстване на моралното или човешкото добро страстите трябва да бъдат управлявани от разума (Вж. SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae, 1-2, q. 24, a. 3, c: Ed. leon. 6, 181).

Из „Катехизис на Католическата църква“

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1497)
април 2015 г.

Ватикан публикува декрета, признаващ чудо по застъпничеството на блажените Зели и Луи Мартен

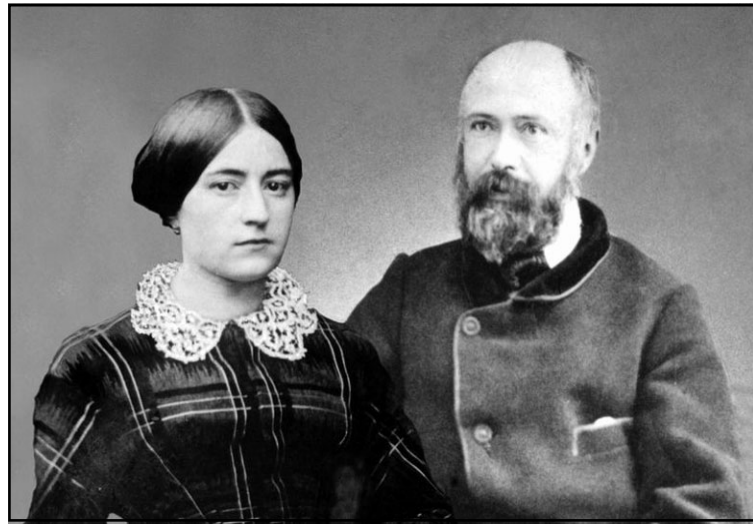
Беатификация и канонизация са залючителните акценти на двата Синода на епископите за семейството, свикани от папа Франциск. На 19 октомври 2014 г. Светият отец провъзгласи за блажен своя предшественик папа Павел VI, а на 25 октомври ще обяви за светци родителите на света Тереза от Лизийо. На 18 март Ватикан публикува декрета за Луи Мартен и Мари-Зели Герен, с които се признава станалото чудо.

Мари-Зели Герен (1831-1877) и Луи Мартен (1823-1894) са рядък пример на съпрузи, обявени за блажени, които скоро след това ще бъдат провъзгласени и за светци. Преди да се оженият, Луи и Зели Мартен първоначално искали да постъпят в манастир. Но молбата на Зели била отклонена заради недоброто ѝ здравословно състояние. А Луи Мартен, който искал да отиде при августинците, трябвало преди това да се заеме с изучаването на латински, но бил принуден да прекъсне обучението си поради болест.

Двамата се запознали през 1858 г. и три месеца след това се оженили. Заради силната си привързаност към посветения живот в началото те решили да живеят девствени в брака - като свети Йосиф. Но техният изповедник ги посъветвал да се откажат от тази идея и те създали девет деца, от които само пет дъщери оцелели до зряла възраст. И петте станали монахини - четири кармитки и една

монахиня от Ордена на посещението на Дева Мария. Най-популярна сред тях е Тереза, обявена за светица през 1925 г. и за църковна учителка през 1997 г., останала известна под името Малката света Тереза. Папа Франциск е неин голям почитател. По време на Синода за семейството миналата есен реликви на блажените съпрузи Мартен са били изложени за почитане в Рим.

По www.catholic-news.bg

Първа католическа черква на Синайския полуостров

Завърши строежът на първата католическа черква на египетския полуостров Синай, който продължи десет години. Новият храм се намира в Шарм ел-Шейх и е посветен на Дева Мария на мира. Освещаването е извършено от коптския католически патриарх Ибрахим I Сидрак според александрийския обред. Присъствал е и губернаторът на Южен Синай.

„Това е голям ден за католиците в Египет“, каза Макариос Тевфик, духовен глава на Исмаилия, под чиято юрисдикция е египетският туристически курорт.

Шарм ел-Шейх е известна туристическа дестинация. Църквата е предназначена

предимно за туристи и работници - мигранти католици. В хотелите и ресторантите на Червено море работят много филипинци. В района има много египетски католици, казва отец Болос Гара, енорийски свещеник на Шарм ел-Шейх, който е пастир в курорта от 2010 г. Поради това той не служи само по александрийския, но и по латинския обред, най-често на английски и италиански език.

Изграждането на новата черква е било подпомогано от „Кирхе ин Нот“. Международната организация за оказване на помощ е поела напълно разходите за строителството. Изборът на място за храма е

свързан и с това, че е било значително по-лесно да се получи разрешение за строеж в курорта, отколкото на друго място в Египет.

Не само през последните десетилетия Синайският полуостров е бил място на военни действия, а Шарм ел-Шейх - мишена на атентати. Миналата година е имало бомбен атентат над автобус с поклонници, които пътували към манастира „Света Екатерина“. Ислямистки групировки контролират част от полуострова и се бият с египетската армия. Клон на „Ислямска държава“ се опитва да направи от Синай провинция на новия халифат.

По www.catholic-news.bg

Извънредна Свещена година на милосърдието

На 13 март т. г. пред хиляди богомолци папа Франциск съобщи, че на 12 април - неделята на Божието милосърдие, пред Светите порти на базиликата „Свети Петър“ ще прочете була и ще обяви официално извънредна Свещена година на милосърдието. Тя ще бъде открита на 8 декември 2015 г. - празник на Непорочно зачатие на Дева Мария, и ще завърши на 20 ноември 2016 г. - празника Христос Цар. Папата заяви, че това е „нова стъпка по пътя на Църквата за възвестяване на Евангелието на

милосърдието към всички хора“.

Последната Свещена 2000 г., обявена от свети Йоан-Павел II, бе посетена от над 25 млн. поклонници. А първата Свещена година е обявена през 1300 г. от Бонифаций VIII (1295-1303). От 1450 г. свещени години се честват на всеки 25 години. Предстоящата година на милосърдието е извънредна свещена година. Организацията на това събитие е поверено на Папския съвет за насърчаване на новата евангелизация.

Петър КОЧУМОВ

„Оскар“ за историята на една послушница

„Оскар“ за най-добър чуждестранен филм спечели полският „Ида“ на Павел Павликовски. Една деликатна и завладяваща творба в черно и бяло разказва за пътя на една млада послушница в търсене на своите корени и вяра в комунистическа Полша. Предлагаме откъс от рецензията на Алесандра де Лука в италианския вестник „Авенире“.

„За 18-годишната Ана, послушница, останала сираче и отгледана от монахини в комунистическа Полша през 60-те години, животът в манастира никога не е бил жертва за нея, защото тя не познава друг. За момичето, напълно откъснато

член на партията. Лелята обвинява момичето, че иска да съсипе живота си, избирайки да се оттегли в манастир. Още повече че Ана разбира от леля си в най-шокиращата сцена на филма, че тя не е това, което смята, че е. Истинското ѝ име е Ида Лебенщайн и е еврейка.

Как младата жена ще съмее да преплете семейните корени и религиозното призвание? Леля и племенница тръгват в търсене на убиеца на родителите на момичето по време на войната и погребаните им тела. Разследването ще се превърне във възможност за двете жени да разкрият сър-

Агата Требуховска в ролята на послушницата Ида

от външния свят, вярата е нещо съвсем естествено. Игуменката на манастира знае добре това, затова подканя девойката, преди да се отдаде на Църквата, да прекара известно време с една леля - единствената оцеляла от нейното семейство и появила се внезапно след години мълчание.

Макар и с неохота, Ида се отдалечава от манастира, за да започне принудителното ѝ формиране до една цинична и саморазрушителна жена, бивша участничка в антихитлеристката съпротива и настояц

щата си, да се научат да се обичат и уважават.

Само в този момент на болезненото си пътуване, при контакт с моралната нищета на хората, Ида наистина отваря очите си за света и за себе си, опознавайки женствеността, която никога преди това не е виждала и чийто чар дори не е подозирала. Изкушението се явява под формата на един млад музикант, който иска да се ожени за нея и да я направи майка. След една нощ заедно Ида изпитва за първи път желанието за собствено семейство. Но сега тя знае и друго и призори изоставя мълчаливо младия мъж, за да се върне в манастира. Ида избира окончателно да се присъедини към Бог, но за първи път осъзнаваща своите действия.

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 4 (1497)
април 2015 г.

